

enig med både Venstre og Det Konservativt Folkeparti i, at det var nødvendigt, at vi fik debatten her i Folketingssalen, sådan at denne sag ikke blot blev listet igennem en onsdag eftermiddag i Folketingets Finansudvalg. Der er behov for, at sagen får lov til at blive diskuteret her i Folketinget, både af hensyn til det principielle i sagen, men også af hensyn til den megen turbulens og offentlige debat, der var i forbindelse med regeringens handlinger op til og under det sociale topmøde her i København.

Med disse få, men valgte bemærkninger ser vi frem til et udvalgsarbejde, hvor vi kan få uddybet nogle af tingene, og så håber vi selvfølgelig, at udvalgsarbejdet kan være med til at overbevise flere end 11 fremskridtsmedlemmer af Folketinget om, at det ikke er en farbar vej, som Danmark betræder i øjeblikket omkring eftergivelsen af gæld til ulandene.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil godt sige, at det i hvert fald ikke er hr. Kim Behnkes ordførertale, der ændrer Enhedslistens holdning til dette spørgsmål, og jeg tvivler nu på, at et udvalgsarbejde vil ændre ret meget på det, men det kan man selvfølgelig aldrig vide.

Jeg synes, vrøvleriet fortsætter. Efter at man først har fået det i bemærkningerne til beslutningsforslaget, så fortsætter det nu i ordførertalen.

Det er da rigtigt, at den danske bistand, hvis man ser på det, kan have nogle uheldige vinkler. Jeg håber da, at Fremskridtspartiet vil være med sammen med Enhedslisten til så at påpege de uheldige vinkler og rette op på dem, bl.a. ved at sørge for, at bistanden går til at opbygge lokale ressourcer, sådan at udviklingslandene kan fungere på egne præmisser, og sådan at de får egne lokale økonomiske systemer.

Der har været en tendens til under den borgerlige regering, at man har brugt bistanden som tilskud til danske virksomheder, som hr. Kim Behnke selv var inde på. Men det er så en anden diskussion om, hvordan man prioriterer bistanden. Det er ikke en diskussion om, hvorvidt ulandene skal have bistand; det er en diskussion om, hvordan man bruger den, sådan at den kan være givtig for landet selv og ikke bare er en støtte til den danske økonomi.

Så er der det med gældsafvikling endnu en gang, hvor det bliver gentaget, at det skulle være ydmygende og undertrykkende at få efter-

givet gæld. Altså jeg vil da gerne sige, at hvis der er nogen, der vil eftergive min gæld, så er de velkomne. Jeg føler ingen problemer med det, og jeg tror da sådan set heller ikke – hvis der var nogen, der kom og sagde: Det er søreme synd for Danmark; I skylder nogle milliarder, vi vil godt eftergive dem – at der så er nogen herinde, der vil komme og sige: Nej, det må I søreme ikke, det føler vi godt nok er ydmygende for Danmark, at I eftergiver os gæld. Sådan noget vrøvl. Selvfølgelig ville vi da ikke synes det. Det kan de bare gøre, hvis de har lyst til det. Så jeg mener simpelt hen, at den argumentation holder ingen steder.

Så omkring Nicaragua: Jamen vi kan selvfølgelig godt lave en lang liste over alle de diktaturstater, der har været, og hvad de har lavet af dumheder i tidens løb. Det er fint. Gør bare det! Men sagen er jo, at Nicaragua i dag er dybt forældet og har en social situation, som er ekstremt dårlig. Ethvert krav om at få penge fra dem betyder, at man tager penge fra de fattige også i Nicaragua. Det betyder, at man fastholder dem endnu mere i den situation, de befinder sig i i dag. Så det holder simpelt hen ingen steder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af en samlet undersøgelse af Firmafunktionærernes Arbejdsløshedskasses virksomhed.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 23/2 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Fremskridtspartiet har fremsat et beslutningsforslag om, at Folketinget skal pålægge mig for det første at anmode Rigsrevisionen om at gennemføre en tilbudsstående undersøgelse af forholdene i og omkring Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og for det andet at drage omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og direktoratets rolle i sagen.

Beslutningsforslaget svarer i vid udstrækning til det af forslagsstillerne den 19. april 1994 fremsatte beslutningsforslag nr. B 94, dog med den væsentlige forskel, at det nu fremsatte beslutningsforslag ikke som tidligere indeholder et forslag om at fratage Firma-Funktionærernes a-kasse statsanerkendelsen.

Jeg undrer mig over, hvad det egentlig er, forslagsstillerne vil opnå i denne sag, som allerede er blevet meget grundigt undersøgt. I kort-hed kan sagen resumeres således:

Rigsrevisionen har på anmodning fra statsrevisorerne foretaget en omfattende undersøgelse af samadministrationen vedrørende årene 1988-1991 mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer. Undersøgelsen mundede ud i en beretning fra Rigsrevisor til statsrevisorerne.

I indledningen til beretningen henvises der til, at beretningen ikke vedrører kassens administration af statsmidler. Den drejer sig om samadministrationen mellem a-kasser og de tilknyttede faglige organisationer og om fordeling af administrationsudgifter i forbindelse hermed, det vil sige om anvendelse af a-kassernes og de faglige organisationers egne penge.

Endvidere drejer den sig om det tilsyn, der udøves af Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, og hensigtsmæssigheden af direktoratets tilsynsforpligtelse, for så vidt angår anvendelse af kassernes egne midler.

Beslutningsforslaget drejer sig udelukkende om samadministrationen mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer.

Denne sag drejer sig altså ikke om administration af statsmidler. Sagen drejer sig om fordelingen af administrationsudgifterne mellem

kassen og den korresponderende faglige organisation SFF. Der er således tale om to private foreningers egne penge.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens tilsyn med a-kassernes administrationsudgifter går på at føre tilsyn med, at a-kassens administrationsudgifter holdes på et forsvarligt niveau og alene omfatter udgifter, der vedrører varetagelsen af opgaver, som a-kassen må udføre i medfør af lovgivningen.

I beretningen henviser Rigsrevisionen til, at direktoratets undersøgelse af sagen efter Rigsrevisionens vurdering har været betydelig mere omfattende end direktoratets normale tilsyn. Direktoratet har over for Rigsrevisionen givet udtryk for, at der har været tale om det mest dybtgående tilsyn med anvendelse af administrationsmidler, som direktoratet nogen sinde har foretaget i en a-kasse.

Beretningen konkluderer bl.a., at sagen viser, at der var en del generelle problemer i forbindelse med direktoratets tilsyn og reglerne omkring samadministration og administrationsaftaler, der gjorde det ønskeligt, at der skete ændringer i reglerne for samadministration, m.v.

Rigsrevisionen noterede sig med tilfredshed, at Arbejdsministeriet synes indstillet på at udforme og ændre reglerne for samadministration, m.v., så de imødekommer Rigsrevisionens bemærkninger.

I statsrevisorerne bemærkninger til beretningen hedder det, at statsrevisorerne kan tilslutte sig Rigsrevisors ønske om ændring i lovgivning og de administrative regler.

Det hedder endvidere, at statsrevisorerne samtidig finder det nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op.

Det hedder endelig i statsrevisorerne bemærkninger til beretningen, at statsrevisorerne og Rigsrevisor er enige om, at Rigsrevisor som opfølgning på beretningen afgiver en ny beretning til statsrevisorerne bl.a. om udviklingen af administrationen mellem FFA og SFF.

Jeg har såvel under førstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 94 som i mine bemærkninger til statsrevisorerne om statsrevisorerne beretning i sagen redegjort for de regelændringer, der i min ministertid er foretaget for at undgå en lignende situation. Disse regelændringer

imødekommer Rigsrevisors og statsrevisorernes bemærkninger.

Jeg har endvidere foranlediget, at direktoratet ved hjælp af to uafhængige revisionsfirmaer har undersøgt FFA's 1993-regnskab. Rapporten fra revisionsfirmaet, som i maj 1994 blev sendt til Arbejdsmarkedsudvalget, havde som hovedkonklusion, at der ikke sker et misbrug af FFA via administrationsfællesskabet med SFF.

Rapporten viste i øvrigt også, at FFA ikke havde likviditetsproblemer. Undersøgelserne viste således, at der ikke i min ministertid har været grundlag for at gribe ind over for Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse. Det skal indskydes, at administrationsomkostningerne i Firma-Funktionærernes A-kasse ikke er højere end i andre kasser. Statsrevisorernes indskærpelse af, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, har jeg naturligvis kun kunnet tage til efterretning, da det jo vedrører et punkt, der ligger før min ministertid, og da det jo ikke er muligt at ændre på dette med tilbagevirkende kraft.

Mistanken om, at forslagsstillerne har et andet ærinde med beslutningsforslaget end at sikre sig, at samadministrationen mellem FFA og SFF foregår korrekt, understøttes af beslutningsforslagets bemærkninger, der giver et tententøst og ufuldstændigt billede af de faktiske forhold i sagen.

Forslagsstillerne skriver bl.a. i bemærkningerne:

- At samadministrationen mellem SFF og FFA har medført store milliardtab for FFA. Dette er ikke korrekt. Der er næppe tale om konstaterbare tab, da SFF enten har betalt eller stillet sikkerhed for det beløb, som er krævet tilbagebetalt.
- At arbejdsministeren ikke af egen drift har taget initiativ til at få sagen mellem SFF og FFA normaliseret. Sagen er normaliseret.
- At den personkreds, der leder FFA, er identisk med den person, der leder SFF. Det er der intet suspekt i. Der er intet forbud mod, at der er personsammenfald mellem ledelsen i en a-kasse og i en fagforening.
- At det for medlemmerne af FFA er meget utilfredsstillende, at de skal betale administrationsomkostninger via kontingentet til a-kassen for aktiviteter, der ikke angår a-kassens virke, men derimod er fagforeningsrelevante. Ud over at forholdene er normaliseret, må opmærksomheden henledes på, at der i vidt omfang er tale om samme medlemskreds i a-kassen og i den faglige organisation.

Jeg skal endvidere gøre opmærksom på, at de folketingsbesvarelser, der henvises til, ikke er gengivet i deres helhed, og det er ikke i alle tilfælde markeret, at et svar kun er gengivet delvist. I flere tilfælde er relevante afsnit udeladt, hvilket bevirker, at der ikke gives et korrekt billede af de reelt afgivne svar og dermed heller ikke af de faktiske forhold.

I svaret til spørgsmål S 556 mangler således sidste afsnit, hvor det er oplyst, at der p.t. ingen konkrete verserende sager er i direktoratet om tilbagebetaling.

I svaret til spørgsmål S 558 er der udeladt et afsnit, hvor der er redegjort for, at der i forbindelse med tilbagebetaling fra SFF til FFA er foretaget en deponering af et ikke ubetydeligt beløb, og at der i samme forbindelse er sket en tilbagebetaling af en anden del af beløbet. Der er endvidere i forbindelse med dette svar henvist til arbejdsministerens svar på spørgsmål S 554, hvor der er redegjort for, i hvilket omfang Sammenslutningen af Firma-Funktionærer har levet op til de forpligtelser, der skulle være afklaret inden 15. januar 1994.

Når det drejer sig om svaret til spørgsmål 22, er det ikke markeret, at der er udeladt meget væsentlige dele af besvarelsen, idet ikke alle foretagne ejendomsvurderinger er nævnt. De udeladte afsnit bevirker således, at der ikke gives et korrekt billede af de reelt afgivne svar og dermed heller ikke af de faktiske forhold.

Beslutningsforslagets pkt. 2 drejer sig om, at jeg skal drage omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og direktoratets rolle i sagen. I den forbindelse kunne jeg godt have lyst til at spørge: Hvilke interesser mener forslagsstillerne at systemet forsvarer?

Som bekendt har Rigsrevisionen allerede aflagt beretning til statsrevisorerne, og statsrevisorerne har anmodet Rigsrevisionen om en ny undersøgelse af den aktuelle situation.

Jeg finder det faktisk meget betænkeligt, hvis Folketinget ikke har tillid til de organer Tinget selv har nedsat. Sagt ligeud: Har Folketinget ikke tillid til Rigsrevisionen?

Afslutningsvis vil jeg gerne slå fast, at der er blevet rettet op på forholdene omkring a-kassens administration, og som jeg tilkendegav under førstebehandlingen den 6. maj sidste år, finder jeg det ikke påkrævet med en ny undersøgelse af forholdene i og omkring Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, der ligger ud over de undersøgelser, som Rigsrevisionen og

statsrevisorerne har foretaget, og som Rigsrevisionen fortsat har i gang.

Jeg tilkendegav også, at jeg ikke har nogen speciel anfægtelse over at få diskuteret under udvalgsarbejdet, hvorvidt vi skal have en ny uvildig undersøgelse. Jeg erklærede mig ved den lejlighed åben over for en ny undersøgelse, hvis Folketinget måtte ønske det. Arbejdsmarkedsudvalget benyttede sig ikke af min åbning til at tage initiativ til en ny undersøgelse.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget er min tilkendegivelse under førstebehandlingen udlagt således, at jeg gav Arbejdsmarkedsudvalget tilsagn om at tage initiativ til iværksættelse af en uvildig undersøgelse af forholdene i og omkring FFA. Og det forhold, at jeg i et svar til Arbejdsmarkedsudvalget fra december 1994 tilkendegiver, at jeg, efter at beslutningsforslag nr. B 94 er bortfaldet, ikke ser anledning til at gå videre med sagen, udlægger forslagsstillerne således, at mit tilsagn ikke længere stod ved magt.

Det er en misvisende udlægning af min tilkendegivelse under førstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 94. Jeg har hele tiden givet udtryk for, at jeg ikke finder grund til at foretage den pågældende undersøgelse. Initiativet må naturligvis komme fra dem, som ønsker undersøgelsen, og jeg kan under ingen omstændigheder føle mig forpligtet af et beslutningsforslag, som er bortfaldet. Jeg håber, at denne sag, der stammer fra årene 1988-1991, altså længe før denne regerings tid, snart kan afsluttes.

Ole Vagn Christensen (S):

Fremskridtspartiets beslutningsforslag med de tilhørende ufyldstgørende bemærkninger vil Socialdemokratiet stemme imod, fordi vi ikke mener, at en yderligere rigsrevisionsundersøgelse ud over den af statsrevisorerne allerede anmodede og igangværende undersøgelse af den aktuelle situation om forholdene i Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse tjener noget formål. Ej heller er den nødvendig, hvilket enhver politiker også må komme frem til, når man i sine overvejelser inddrager ministerens fyldestgørende beskrivelse af forløbet omkring FFA's virksomhed.

Sagen er jo den, at Rigsrevisionen efter anmodning fra statsrevisorerne har foretaget en omfattende undersøgelse af samadministrationen mellem FFA og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer.

Socialdemokratiet kan heller ikke se det nødvendige og konstruktive i, at der skal gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og Direktoratet for Arbejdsløshedssikringens rolle i den lange sag vedrørende forholdet mellem FFA og SFF. Dels vedrører forløbet en periode, hvor den nuværende regering ikke havde ansvaret, og dels har ministeren jo taget statsrevisorerne kritik af direktoratet til efterretning, og endelig ligger der en for parlamentarismen meget skadelig og ubehagelig undertone af mistillid til Rigsrevisionen, hvilket Socialdemokratiet på ingen måde hverken kan eller har grund til at underbygge.

Afsluttende vil jeg også gerne gøre opmærksom på, at ministeren jo har foretaget de regelændringer, der imødekommer såvel Rigsrevisors som statsrevisorerne bemærkninger.

Med disse bemærkninger og begrundelser afviser Socialdemokratiet beslutningsforslaget.

Flemming Oppfeldt (V):

Vore a-kasser skal administreres ordentligt, og tilsynet skal være helt oppe på mærkerne; der skal gribes ind, hvis der foregår noget, der er kritisabelt. Men det er ministerens ansvar, det er ikke Folketinget, der skal detailadministrere gennem et beslutningsforslag.

Der er gennemført en undersøgelse fra Rigsrevisionens side af samadministrationen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer. Beretningen fra Rigsrevisionen viser, at der er en række forhold, der skulle rettes op, men også, at Arbejdsministeriet er indstillet på at gennemføre reglerne og er i gang med det.

Desuden har jeg forstået, at statsrevisorerne er på vej med et forslag til Rigsrevisionen om en gennemgang af alle a-kassers forhold. En sådan gennemgang vil sikkert være interessant og vil efter Venstres opfattelse også opfylde en del af det behov, vi har for yderligere information efter sagen om Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse.

Venstre ser frem til denne undersøgelse. Vi tror, at mange sten er blevet vendt i denne sag, men det kunne da godt være, der kunne dukke nogle spørgsmål op under udvalgsarbejdet, som ikke er blevet ordentligt belyst. Vi vil selvfølgelig heller ikke holde os tilbage fra at forlange ordentlige svar på sådanne spørgsmål.

Der er også et formelt problem: Vi tror ikke, arbejdsministeren kan anmode Rigsrevisionen om en bestemt opgave, og derfor kan beslut-

ningsforslaget heller ikke gennemføres, som det ser ud lige nu.

Pia Christmas-Møller (KF):

Også den konservative folketingsgruppe afviser beslutningsforslaget, og der er faktisk ikke nogen grund til at gentage den argumentation, som ligger bag vores afvisning. Jeg kan nemlig fuldt ud give tilslutning til det indlæg, som kom fra Venstres ordfører for et øjeblik siden, og det er præcis den samme begrundelse, vi har for at afvise forslaget.

Vi ønsker, at tilsynet med a-kasserne skal være korrekt. A-kasserne skal naturligvis administrere i henhold til lovgivningen, og den målsætning er også blevet forfulgt i den konkrete sag. Vi ser som Venstre frem til den undersøgelse af samtlige a-kassers forhold, statsrevisorerne vil prøve at sætte i gang, og der er faktisk ikke grund til at foretage sig videre.

Derfor vil vi afvise beslutningsforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Som det allerede er nævnt, er de to punkter i det beslutningsforslag, som foreligger her, gentagelser fra et beslutningsforslag fra sidste år, mens en del af forslaget fra sidste år ikke er medtaget i år.

En del af ordførerne i dag var også aktører i debatten for et lille års tid siden. Det var jeg af gode grunde ikke, og derfor har jeg måttet sætte mig ind i sagen. Jeg begyndte med at læse forskellige indlæg fra folketingsdebatten fra sidste år, og det blev jeg ikke særlig klog af, fordi forløbet af diskussionen virkede lidt forvirrende.

Men når man graver mere i tingene og også læser en række andre ting, bl.a. noget af det, som ligger hos statsrevisorerne, efterlader det i hvert fald et førsteindtryk af, at det har været galt tidligere. Det er der heller ingen tvivl om, for det har man konstateret, og man taler helt klart om misbrug og om, at ministeriet har været nødt til at rette op på det. Men det efterlader også indtryk af, at der stadig kunne være noget galt.

Derfor vil vi heller ikke forholde os til, hvilken model man skal anvende i denne forbindelse. Det kan godt være, at det, som allerede er i gang, er det rigtige, nemlig at Rigsrevisionen arbejder med sagen og på den baggrund kan henstille til arbejdsministeren om at gøre noget. Det har vi set i andre sager. Vi har jo en sag, som er lige ved at være afsluttet, nemlig sagen om »Ask« og »Urd«, hvor Rigsrevisionen og stats-

revisorerne har konstateret, at der er noget, der bør undersøges. Man anmoder derefter ministeren om at nedsætte et uvildigt udvalg til at finde ud af, hvad der er sket, og dette udvalg afgiver så en rapport. Det er en fremgangsmåde, som udmærket kunne anvendes også i det aktuelle tilfælde.

Jeg er enig med Venstres ordfører i, at det formelt er forkert, at Folketinget skulle opfordre arbejdsministeren til at henvende sig til Rigsrevisionen. Det er ikke den måde, man skal gøre det på. Jeg mener i virkeligheden, at ministeren slet ikke må gøre noget sådant. Det er Folketinget, der kunne pålægge Rigsrevisionen at gribe ind i sagen, men statsrevisorerne eller Rigsrevisionen kan selv tage initiativ til det og er også i gang med det.

Jeg mener, der er grundlag for at fortsætte undersøgelsen; men det er ikke nødvendigvis sådan, at vi her i dag eller efterfølgende skal beslutte noget. Det kan jo være, Rigsrevisionen selv og statsrevisorerne tager sig af det, og i den forbindelse vil jeg sige, at vi har fuld tillid til statsrevisorerne og Rigsrevisionen – ikke mindst efter at Rigsrevisionens og statsrevisorerne sagsområder er skilt ud, så de ikke længere er den udøvende magts forlængede arm i det omfang, de i hvert fald formelt var tidligere.

I en række af de sager, vi har set, lægges der overhovedet ikke fingre imellem fra statsrevisorerne side i forhold til Rigsrevisionen. Ligegyldigt om det har været den ene eller den anden regering, har der været eksempler på, at statsrevisorerne – som er et kollegium med repræsentanter for en række partier – ikke har lagt fingrene imellem, selv om det er deres egne partifæller, det er gået ud over. Det er vi godt tilfredse med, og derfor er vi egentlig helt trygge.

I hvert fald ud fra det, jeg har læst, må jeg sige, at jeg stadig synes, der må være tre områder, hvor der er et problem. Der er et ejendomsalg, hvor jeg synes, salgssummen ser underlig ud i forhold til vurderingerne – der er nemlig lavet forskellige vurderinger – og jeg vil i hvert fald slutte ud fra det foreliggende, at ejendommen slet ikke kan være det værd, man har givet for den. Det synes jeg var noget, man kunne kigge på, men det kan Rigsrevisionen jo gøre.

Det næste problem er, at man har solgt noget edb-udstyr, og jeg kan se nogle steder, at det også ser ud til at være ret dyrt. Det kan selvfølgelig være meget komplicerede sager, men det tvivler jeg nu meget på.

Det tredje problem er, at jeg synes stadig, det er påfaldende, at a-kassen rejser en række sager, selv om de forudgående beslutninger, der blev truffet, egentlig er i a-kassens interesse. Når a-kassen rejser sager mod arbejdsministeren, fordi arbejdsministeren gør noget til fordel for a-kassen, virker det påfaldende.

Det er rigtigt, at der ikke er automatisk sammenfald af personer, selv om det er rigtigt, som ministeren siger, at det må der godt være. Men det betyder også, at opmærksomheden fra tilsynets side skal være til stede, netop fordi der er den risiko. Jeg tror, der generelt set i fagforeningerne og a-kasserne er en meget stor opmærksomhed omkring spørgsmålet om, at man ikke må sammenblende, og derfor er det under alle omstændigheder vigtigt at have opmærksomheden rettet meget nøje imod det. I den forbindelse vil jeg sige til ministeren, at det kun er ca. halvdelen af a-kassens medlemmer, der er medlemmer af fagforeningen, så der er ikke person-sammenfald fuldt ud.

Som beslutningsforslaget foreligger, kan vi altså ikke stemme for det; men intentionen i en del af beslutningsforslaget er vi enige i.

Bruno Jerup (EL):

Da Enhedslistens ordfører, fru Jette Gottlieb, ikke kan være til stede, skal jeg sige følgende:

Fremskridtspartiets beslutningsforslag om en samlet undersøgelse af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasses virksomhed tager udgangspunkt i en meget speget sag; det er nok det klareste, man kan sige om den. Det fremgår af beslutningsforslagets bemærkninger, at Rigsrevisionen, statsrevisorerne og Kammeradvokaten i 130 spørgsmål til ministeren har forsøgt at belyse denne sag for Folketinget, men alligevel står mange spørgsmål ubesvarede.

Sammenfattende rejser der sig to hovedspørgsmål, som det også må være formålet med en eventuel undersøgelse at få belyst: Har ledelsen i FFA soldet FFA's medlemmers penge eller formue væk? Og har DfA og Arbejdsministeriet svigtet sin tilsynspligt?

På det første spørgsmål om, hvorvidt FFA har soldet medlemmernes penge væk, kender vi ikke svaret endnu. I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det påstand mod påstand. Hvis vi ser på de administrationsudgifter, som medlemmerne af FFA betaler, ligger de ikke på et højere niveau end så mange andre a-kassers, men FFA's formue er måske soldet væk, eller formuen er måske ikke udtryk for nogen real-

værdi. Det kunne være vigtigt at få denne side af sagen belyst.

Hvad angår det andet hovedspørgsmål – hvorvidt Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsministeriet har svigtet sin tilsynspligt – er denne sag delvis belyst. Hele spørgsmålet om tilsyn med samadministrationen har ifølge Rigsrevisionen bund i generelle problemer i forbindelse med tilsynet og reglerne i forbindelse hermed. Der er manglende hjemmel i arbejdsløshedsforsikringsloven til at føre det nødvendige tilsyn på den rigtige måde; men her kan man vel næppe klandre DfA.

Desuden ser det ud til, at de problemer, der har været for DfA med at administrere reglerne for samadministration, er ved at blive løst. Der skulle fra DfA's side være kommet en revideret økonomibekendtgørelse, som skulle være trådt i kraft den 1. januar 1995. Vi kan her rejse spørgsmålet, om der virkelig er kommet en ny økonomibekendtgørelse, hvor reglerne og betingelserne for samadministration er fastsat.

Det fremgår også, at DfA burde have krævet mere indgående dokumentation for den ændrede fordelingsnøgle fra 1988 til administrationsudgifterne mellem FFA og SFF. Men spørgsmålet er, om FFA bliver pålignet administrationsudgifter, der ikke vedrører arbejdsløhedskassen. Som det ser ud i dag, forekommer fordelingsnøglen helt åbenbart forkert. Ikke desto mindre konkluderer Rigsrevisionen, at DfA's tilsynsforpligtelse efter Rigsrevisionens opfattelse har været betydelig mere omfattende end direktoratets normale tilsyn.

Som sagen er belyst i bemærkningerne og i bilagene til beslutningsforslaget, er det meget uklart, hvad der allerede er undersøgt, og hvad der ikke er undersøgt. Vi mener, der mangler en konkretisering af, hvilke tidspunkter de tilbundsgående undersøgelser skal tage udgangspunkt i. Hvorfor fremsættes der i beslutningsforslaget eksempelvis ønske om en undersøgelse af FFA helt tilbage til 1988, når det fremgår af bemærkningerne, at Rigsrevisionens beretning fra november 1993 giver en dækkende beskrivelse af de forhold, der har hersket?

I Enhedslisten er vi ikke imod, at sagen opklares fuldt ud, men under udvalgsbehandlingen må det præciseres, hvilke forhold og hvilke tidsrum undersøgelsen skal omfatte.

Vi skal ikke undlade at påpege, at selv om vi har megen forståelse for Fremskridtspartiets bekymring på FFA-medlemmernes vegne, undrer det os, hvor medlemmerne er henne i

denne sag. Men lad dog direktoratet og ministeren undersøge sagen, for at der ingen tvivl skal være; lad os få den undersøgelse. Når vi kender undersøgelsens resultat, må de nødvendige konsekvenser drages, så lad os få sagen i udvalget og få afklaret, hvilke forhold der er undersøgt, og hvilke der skal undersøges. Men det er vigtigt at pointere her, at det ikke er en FFA-sag, men en sag angående FFA's ledelse.

Endelig vil jeg sige, at i modsætning til det forrige beslutningsforslag, vi behandlede fra Fremskridtspartiet, er der her en mulighed for, at Enhedslisten kunne finde på at stemme sammen med Fremskridtspartiet. Men vi vil meget gerne være helt klar over, hvad det egentlig er, Fremskridtspartiet ønsker med dette beslutningsforslag. Hvad er det for nogle ting, man ønsker undersøgt? Det er lidt uklart ud fra det foreliggende forslag.

Kim Behnke (FP):

Indledningsvis vil jeg gerne tilkendegive, at når dette forslag er blevet genfremsat som en del af et tidligere forslag, er det ikke for hverken at ulejlige Folketinget eller ulejlige ministeren. Det skyldes alene, at forløbet sidste gang fik et lidt specielt udfald.

Der skete det sidste gang, at det forslag, der blev fremsat, havde et punkt 1, der gik ud på, at ministeren skulle bruge beføjelserne i lovgivningen til simpelt hen at fratage a-kassen retten til at drive sin virksomhed, fordi den havde misligholdt en række af de forpligtelser, den har efter gældende lovgivning. Det væsentlige diskussionsemne blev, hvorvidt Folketinget skulle skride til en så drastisk aktivitet som at standse en a-kasses virksomhed, og her var meldingen fra alle partier i Folketinget på nær os selv, at man ikke var interesseret i, at ministeren skulle gøre det.

Derimod blev der udtrykt interesse, bl.a. fra Venstres og SF's side, for at få sagen undersøgt til bunds. Ministeren tilkendegav midt i debatten, at hvis der var en sådan interesse, ville ministeren da gerne stille sig til rådighed, og det kunne være blevet det halmstrå midt i Atlanterhavet, som kunne have båret sagen igennem.

Det viste sig så, at i løbet af sommeren 1994 skete der ikke noget som helst i sagen. Vi tog den så den op og spurgte til den i august, og her måtte vi konstatere – som ministeren også har refereret – at sagen ikke på nogen måde var blevet fremmet. Og da vi vendte tilbage til den i november, var ministerens undskyldning, at

sagen var bortfaldet på grund af, at der havde været et folketingsvalg. Men der gik jo uægtelig lang tid fra den sidste behandling af sagen og frem til folketingsvalget. Vi kunne godt have fået formuleret et kommissorium og sat denne undersøgelse i gang, hvis der også havde været interesse for det og vilje til det fra ministerens side.

Ministeren spørger, om vi i virkeligheden har et andet ærinde end at få sagen undersøgt. Svaret er: Nej, det har vi ikke! Vi har et ønske om at sikre, at den administration, der foregår – ikke kun i denne a-kasse og i denne fagforening, men i det hele taget – er lødlig. A-kasserne i Danmark repræsenterer jo et meget væsentligt element i hele vores arbejdsløshedslovgivning, og hvis man ikke har tillid til a-kasserne, bryder systemet sammen. Medlemmerne skal være 100 pct. sikre på, at det, der foregår, er lødigt og i orden.

Vor begrundelse for at rejse denne sag igen er, at en række medlemmer – og det er også et svar til hr. Bruno Jerup, der spørger, hvor medlemmerne er henne – har henvendt sig til os. Grunden hertil er bl.a., at når de prøver at få ordet på generalforsamlinger i FFA, ender det med, at der bliver rejst tiltale mod dem, og at de bliver slæbt for retten og den slags ting. Den slags har jo selvfølgelig en præventiv virkning, for så holder folk munden lukket, og så ønsker de ikke at komme på generalforsamlingerne. Andre medlemmer har »tilfældigvis« ikke fået tilsendt indkaldelse, osv. osv.

Der foregår altså en form for manipulation med medlemmerne, og derfor henvender de sig f.eks. til det tidligere folketingsmedlem, fru Lilli Gyldenkilde, eller til undertegnede og siger: Kan I ikke hjælpe os? Vi har ikke nogen muligheder for at få vores synspunkter fremmet internt i foreningen.

Vi føler en forpligtelse til at hjælpe de mennesker, som bliver udsat for det her, især fordi alle jo erkender, at det, der er foregået i forholdet mellem FFA og SFF har været overordentlig – for at bruge et pænt udtryk – utraditionelt.

Fra direktoratets side har man været nødsaget til at forlange op mod 20 mio. kr. tilbageført, fordi der var disponeret forkert, og der er ikke bare tale om et enkeltstående tilfælde. Nej, det er sket gang på gang. Det er sket med alle former for udgifter til møbler, inventar, advokat-omkostninger, edb-omkostninger, lokaler, osv. osv. Over stort set hele registret har man været nødsaget til gennem disse mange år at gribe ind

med pålæg om at tilbagebetale pengene. Vi nærmer os altså 20 mio. kr., og en del af de penge er oven i købet ikke blevet tilbagebetalt endnu.

Og når direktoratet, ministeren eller Arbejdsministeriet kommer med et påbud, reagerer arbejdsløsheds-kassen – som det blev beskrevet af hr. Aage Frandsen – minsandten med at anlægge sag; det er i hvert fald arbejdsløsheds-kassen, der står som den, der anlægger sagen. Og det er jo smart, fordi det er arbejdsløsheds-kassen, der kommer til at betale advokat-omkostningerne. Jeg er fuldstændig enig med hr. Aage Frandsen i, at det er den omvendte verden, for hvis der var nogen, der burde anlægge sag, var det fagforeningen, altså SFF. Men her ønsker man ikke at gøre det, for så kommer man selv til at betale advokatrengning.

Nogle ordførere har været inde på ejendoms-salget, og det er jo en yderst speget sag. Der foretages en handel i Odense, hvor fagforen-ingen sælger en ejendom til a-kassen for små 21 mio. kr., og det, der sker i den forbindelse, er altså, at der flyttes kapital fra a-kassen til fag-foreningen. Men det viste sig, da vi undersøgte sagen nærmere, at der stort set ikke var nogen, der mente, at ejendommen var prisen værd. Vi har gang på gang spurgt til de undersøgelser og de vurderinger, der har været foretaget, og i den forbindelse er det lidt kedeligt at måtte konstatere, at de svar, vi har fået fra både den nuværende arbejdsminister og hendes forgænger, ikke har været særlig fyldestgørende. Man har blot spurgt a-kassens advokat, og de svar, der er kommet derfra, har man taget for pålydende.

Derfor har vi selv måttet grave i arkiverne og finde frem til den oprindelige vurderingsrapport, der blev gennemført af erhvervscentret Mercanto i Odense. Vi har kunnet konstatere, at på det tidspunkt, hvor man foretager vurderingen, mener firmaet – i øvrigt efter at have taget en masse forbehold – at der højst kan blive tale om 13,5 mio. kr. Men man gør også opmærksom på, at hvis der tages hensyn til markedet og alle mulige andre ting, er den overhovedet ikke det værd. Det er altså et beløb, som er langt, langt lavere end de 21 mio. kr., som rent faktisk blev betalt og bogført.

Derudover har der været en række andre problemer, bl.a. noget så simpelt som spørgs-målet om tilbagebetaling af ambi'en. Det kunne man heller ikke finde ud af, her måtte der også gribes ind med påbud fra direktoratet for at få tingene udført korrekt.

Ministeren spørger, hvad vores ærinde er med forslaget. Det er simpelt hen at få konstateret, at der er tale om et yderst abnormt hændelsesforløb. Og vores store spørgsmål, som vi endnu aldrig har fået svar på, er: Hvorfor har man fra direktoratets side haft den tålmodighed, der er blevet udvist? Hvorfor har man accepteret, at man år efter år møder de samme problemer? Hvis det var politiet eller anklagemyndigheden, som kom i kontakt med en person eller et firma, som gang på gang måtte rejse sager, fordi tingene ikke blev udført korrekt, ville forholdet jo aldrig have fået lov til at fortsætte.

Og sagen er jo ikke normaliseret, som ministeren siger. Ministeren har så sent som den 29. marts givet et svar til Folketingets Finansudvalg, hvoraf det fremgår, at der fortsat verserer retssager mellem ministeriet og FFA/SFF. Det er godt nok FFA, der har anlagt sagerne, men igen burde det retteligt have været fagforeningen. Så sagen er ikke normaliseret endnu, langtfra.

Der blev sagt fra en række ordføreres side – mest direkte af hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet – at forslaget er udtryk for mistillid til Rigsrevisionen, og det argument forsøgte man også at bruge for et års tid siden. Nej, det har vi ikke, for Rigsrevisionen gør det, den får besked på at gøre. Det, vi ønsker med forslaget, er at give besked til Rigsrevisionen om, at vi vil have en samlet undersøgelse, så vi får hele perspektivet og kan få konstateret, at det er over ganske mange år, disse uregelmæssigheder er foregået.

Men hvorfor vil vi have undersøgt forholdene i direktoratet? Jo, fordi vi konstant må spørge, hvorfor man har haft en så slap administration, og hvorfor man har tilladt, at tingene har kunnet køre gennem så mange år.

I den forbindelse er det også værd at konstatere, at de bemærkninger, Rigsrevisionen har afgivet om de hændelsesforløb, den indtil videre har undersøgt, og de bemærkninger, statsrevisorerne har afgivet i samme forbindelse, er ganske markante. Rigsrevisionen og statsrevisorerne taler et overordentlig urbant sprog, og når bemærkningerne i deres rapporter er så stærke, som tilfældet er her, burde det også få ministeren til at – hvad skal man sige – ændre adfærd og sige: Jamen så må vi også leve op til de forpligtelser, vi har over for både Folketinget og statsrevisorerne.

Det, vi håber der kan komme ud af at genfremsætte dele af beslutningsforslaget med de mange tilhørende bemærkninger, er altså at få

gennemført det, jeg tror alle er interesserede i, nemlig en grundig undersøgelse. Sidste gang åbnede vi mulighed for, at det kunne blive et andet organ end Rigsrevisionen, der skulle lave undersøgelsen, men dengang brugte man det argument mod os, at vi havde mistillid til Rigsrevisionen. For at undgå, at det argument bliver brugt igen, siger vi nu: Lad Rigsrevisionen gøre det, for den har vi fortsat fuld tillid til.

Vi håber, at udvalgsarbejdet kan overbevise et flertal og ministeren om, at det er værdt at gennemføre denne samlede undersøgelse, så der én gang for alle kan blive sat et korrekt og lødigt punktum for denne sag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi også fra Socialdemokratiets side mener, det er meget vigtigt, at a-kasserne administreres lødigt, og det skal heller ingen hemmelighed være – at synes jeg heller ikke man behøver at skjule – at det er en utraditionel sag; ellers havde den ikke stået på så længe.

Men det fører mig alligevel tilbage til det, der sådan set er hovedspørgsmålet: Ville det ikke lægge op til mistillid til Rigsrevisionen, hvis vi fulgte hr. Kim Behnke? Jeg har svært ved at se andet. Statsrevisorerne er vore egne revisorer, og det er dem, der har anmodet Rigsrevisionen om at gå yderligere i gang. Det ville altså være en indblanding fra vores side i det, den skal tage sig af, eller i hvert fald et udtryk for, at vi ikke er helt sikre på, at den går tilstrækkeligt i dybden. Vi lever i et retssamfund, så jeg er helt sikker på, at statsrevisorerne godt ved, hvad der er deres opgave.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er nødt til at sige til hr. Ole Vagn Christensen, at Fremskridtspartiet hverken i denne sag eller nogen som helst andre sager kan tages til indtægt for, at vi ikke har tillid til statsrevisorerne eller Rigsrevisionen, tværtimod. Vi har gennem hele partiets virke argumenteret for, at netop de institutioner skulle man have tillid til, og alt det arbejde, vi har set fra deres hænder gennem årene, har været lødigt. Det er noget, vi har haft tillid til.

Men når nogen går i gang med en undersøgelse, udarbejdes der et kommissorium for den undersøgelse, og det er her, vi ikke mener, at Rigsrevisionens kommissorium har været for-

muleret tilstrækkelig bredt i forhold til gennemgangen af de forløb, der har været i sagen. Vi mener nemlig, at den ikke bare skal tages i flere tempi. Sagen har kørt over så mange år, at man er nødt til at få den belyst i et samlet forløb helt tilbage fra dengang, uregelmæssighederne startede, og frem til dags dato.

Det betyder selvfølgelig, at en del af det arbejde, Rigsrevisionen allerede har udført, vil blive delafsnit i den samlede rapport, og det hilser vi selvfølgelig velkommen. Det er ikke sådan, at vi underkender det arbejde, der hidtil er udført, men det har ikke været altomfattende, som vi har ønsket. Men hvis vi giver Rigsrevisionen kommissorium til at behandle sagens samlede forløb, er jeg sikker på, at den endelige rapport vil vise, hvordan denne fagforening og a-kasse har forsøgt at løbe om hjørner med Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen gennem alle disse år og – endnu værre – også har forsøgt at løbe om hjørner med sine medlemmer.

Hr. Ole Vagn Christensen må heller ikke glemme det andet element i forslaget, nemlig at vi også får undersøgt ministeriets – altså direktoratets – andel i sagen. Det kan ikke nytte noget, at hr. Ole Vagn Christensen siger: Jamen dengang havde vi en anden regering. Det er rigtigt, men direktoratet var det samme dengang, og uanset om der har været regeringsskifte undervejs, må det også være i hr. Ole Vagn Christensens interesse at sikre sig, at direktoratets sagsbehandling har været korrekt gennem de mange år.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til hr. Kim Behnke, at uanset hvor mange ord han bruger her fra Folketingets talerstol i et forsøg på at få forslaget sukret ind, er situationen altså, at det er et udtryk for, at statsrevisorerne ikke gør deres arbejde godt nok, og det nægter jeg at tro på. Jeg nægter også at tro på, at der er nogen begrænsninger for statsrevisorerne i deres funktion, uanset om det drejer sig om embedsmænd, ministerier eller direktorater. Derfor har jeg lidt svært ved at opfatte forslaget som værende andet end et spørgsmål om at så en vis mistillid til det tilsyn, vi udøver gennem statsrevisorerne, og den galej kan jeg altså ikke gå om bord i.

Derfor synes jeg også, det ville have klædt hr. Kim Behnke at afvente, at Rigsrevisionen blev færdig med sine undersøgelser. Så kunne hr.

Kim Behnke være kommet med sine angreb og have sagt: Der er sandelig noget, de ikke har været opmærksomme på, der er sandelig noget, de ikke har taget ordentlig fat om, for det tør de nok ikke – eller hvilke argumenter man nu ønskede at bruge i den forbindelse.

Jeg vil gerne slå fast, at jeg tror, vi lever i et retssamfund, og jeg tror også, vi har nogle instanser, der er i stand til at have med det at gøre, som de er blevet pålagt.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Når tidligere min partifælle, fru Lilli Gyldenkilde, og nu jeg selv er interesseret i at gå videre med sagen og ikke erklære den for afsluttet, hænger det også sammen med – som hr. Kim Behnke nævnte – at vi har modtaget henvendelser fra folk, som ikke føler sig trygge ved selv at rejse sagen.

Jeg kan se af debatten for et lille års tid siden, at dengang var folketingsmedlemmerne lykkelige over, at de stod herinde i Folketingssalen og talte om tingene, for ellers kunne de risikere hvad som helst.

Jeg var jo slet ikke klar over, at det var så alvorligt. Jeg bevæger mig da fri omkring i samfundet, og det regner jeg med at jeg stadig væk kan gøre. Men det viser noget om, at der altså er nogle mistillidsfaktorer omkring det her.

Omvendt er det altså også sådan, at nu er Rigsrevisionen i gang med dette her; sagen liggerovre hos statsrevisorerne, og dér vender den så tilbage igen, og det er jo ikke anderledes, end at hvis vi under Folketingets udvalgsarbejde kan påvise, at der er grund til at give nogle opfordringer til statsrevisorerne, kan vi gøre det. Vi kan også gøre det som enkeltfolketingsmedlemmer til de mennesker, vi kender hos statsrevisorerne, og sige: Prøv lige at kigge på det dér. Så uformelt foregår jo rent faktisk kontakten mellem Folketinget og statsrevisorerne.

Derfor er jeg tryk ved, at det i øjeblikket ligger hos statsrevisorerne, og når de konstaterer, hvordan det efter deres opfattelse hænger sammen, og hvis de synes, at der ikke er noget, de kan gå til bunds i, så er det, at de kan bede om, at man går videre med sagen og undersøger den dybere.

Derfor tror jeg, at vi ved arbejdet i Folketingets udvalg og ved i øvrigt at have nær kontakt med statsrevisorerne godt kan få den her sag undersøgt til bunds, uden at man vedtager det

forslag til folketingsbeslutning, som foreligger her.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er nødt til at sige til hr. Ole Vagn Christensen, at det ikke kan nytte noget, at argumentet fra hr. Ole Vagn Christensens side bare er, at han ikke tror på det, når jeg siger, at vi har tillid til Rigsrevisionen og statsrevisorerne. Fremskridtspartiet har selv igennem mange år haft en statsrevisor, og vi har aldrig haft andet end tillid til det arbejde, der foregår. Det synspunkt er jeg nødt til at gentage og fastholde.

Når så hr. Aage Frandsen bringer spørgsmålet om den måde, folketingsmedlemmer bliver behandlet på af de pågældende organisationer, frem, var det jo lidt underligt at opleve ved den debat, vi havde for et års tid siden, at ministeren på daværende tidspunkt blev voldsomt chokeret over at få kendskab til den måde, fru Lilli Gyldenkilde og jeg var blevet behandlet på.

Nu holdt fru Lilli Gyldenkilde af indlysende årsager op med at beskæftige sig med sagen, efter at hun blev valgt til Europa-Parlamentet, men som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, valgte jeg at fortsætte med at interessere mig for den, og det resulterede jo altså i et sagsanlæg fra FFA – minsandten igen fra FFA – og den sag er foreløbig berammet til behandling ved Århus Byret den 16. maj i år. Det er altså, hvad man får ud af at interessere sig for denne her sag: Selv som folketingsmedlem bliver man slæbt for domstolene, fordi de pågældende personer i FFA og SFF – som i øvrigt er de samme personer – føler sig så krænkede af, at Folketinget interesserer sig for deres virke, at det eneste forsvar, de har, er at anlægge sager. Ja, selv mod folketingsmedlemmer! Men jeg er sikker på, at byretten i Århus vil behandle den på den måde, som sådanne sager skal behandles.

Til besvarelse af hr. Aage Frandsens spørgsmål om, hvorvidt det virkelig kunne være rigtigt, kan jeg altså bekræfte, at det virkelig er rigtigt. Det er de vilkår, som også folketingsmedlemmer bliver udsat for.

Det er klart, at når menige medlemmer i en arbejdsløshedskasse får et trusselsbrev fra kassens advokat om, at hvis de ikke holder op med at skrive læserbreve eller stille spørgsmål på generalforsamlinger, så får de et sagsanlæg, lukker de fleste munden med det samme.

Der var dog en enkelt sag fra Sønderborg, hvor et medlem sagde: Det her kan ikke være rigtigt. Han lod sagen gå til domstolene, og han vandt sagen, fordi der ikke var noget at komme efter.

I mit eget tilfælde er jeg da også sikker på, at jeg vinder sagen, for det ville da være helt uacceptabelt, hvis ikke folketingsmedlemmer i et demokrati som det danske skal have anledning til at rejse sådan nogle spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 92:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for Europa-Kommissionens lovgivningsvirksomhed.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Bent Hindrup Andersen (EL).

(Fremsat 16/3 95).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

I henhold til Traktaten, artikel 145, skal Kommissionen bl.a. drage omsorg for gennemførelsen af Traktatens bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i Traktaten træffes af institutionerne.

Kommissionen har desuden beføjelse til selvstændigt at træffe beslutninger og til at medvirke ved tilblivelse af Rådets og Europa-Parla-

mentets retsakter. Rådet skal for sin del ved de retsakter, det vedtager, tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de forskrifter, Rådet har vedtaget. Det fremgår af artikel 145.

En grundlæggende ændring af Kommissionens beføjelser kan kun ske i forbindelse med en regeringskonference.

Efter alt at dømme vil spørgsmål om procedurerne for Kommissionens lovgivningsvirksomhed komme på dagsordenen på regeringskonferencen i 1996 bl.a. efter anmodning fra Europa-Parlamentet. Regeringen skal derfor henvise til de tidligere redegørelser for proceduren til forberedelse af regeringskonferencen i 1996.

Der er lagt en tidsplan, og den betyder, at en dansk stillingtagen til konkrete emner på regeringskonferencen må afvente den brede offentlige debat, der fører frem til udarbejdelsen af et forhandlingsgrundlag for regeringen. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Ove Fich (S):

Socialdemokratiet siger nej til Enhedslistens forslag.

I 1993 blev der gennemført 2.180 beslutninger af teknisk karakter – forvaltningsbeslutninger, vil jeg kalde dem – til at udfylde beslutninger, som var truffet af Ministerrådet. Langt hovedparten af disse beslutninger blev i øvrigt truffet på landbrugsområdet. Det var hovedsagelig ikkepolitiske beslutninger, og det ville være en umulig byrde, hvis alle disse beslutninger skulle træffes i Ministerrådet.

Det er klart, at der har vist sig at være enkelte problemer omkring kommissionsdirektiver – det mest kendte eksempel er vel problemet omkring babyrnad – og vi vil ikke afvise, at vi bør interessere os noget mere for netop kommissionsdirektiverne, men det er jo en meget begrænset del af Kommissionens lovgivningsvirksomhed; det er helt konkret atten kommissionsdirektiver i 1994.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at vi i Socialdemokratiet er tilfreds med den aftale, som regeringen og Folketinget har lavet om, at Europaudvalget netop skal konsulteres i sådanne sager, således at vi kan tage stilling til de politiske problemer, der måtte være i dem.

Det vil kunne suppleres, hvis man ønsker det – og det ønsker vi – med, at man, når rammedirektiver vedtages, sikrer, at politisk væsentlige spørgsmål til udfyldelse af disse rammedirektiver vil skulle vedtages i Ministerrådet som